

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: I. H., zastoupený JUDr. Ladislavem Kolačkovským, advokátem, se sídlem Opletalova 4, Praha 1, proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2014, č. j. X, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 Ad 37/2014 – 43,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 Ad 37/2014 – 43, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byl rozhodnutím žalované ze dne 18. 11. 2011 přiznán starobní důchod ve výši 9184 Kč měsíčně vypočtený z jeho osobního vyměřovacího základu zjištěného za období let 1986 až 2010. Rozhodnutím ze dne 1. 10. 2012 žalovaná výši přiznaného starobního důchodu snížila na částku 8360 Kč měsíčně s odůvodněním, že v rozhodnutí ze dne 18. 11. 2011 byla zhodnocena i doba pojištění od 16. 8. 1996 do 31. 3. 2001, avšak dodatečným šetřením bylo zjištěno, že žalobce nebyl zaměstnavatelem v uvedeném období přihlášen k pojištění, sám zaměstnavatel byl veden v registru zaměstnavatelů pouze v období od 20. 4. 1996 do 13. 11. 1997 a žalobcem předložené opisy výplatních pásek navíc vzbuzovaly pochybnosti o jejich věrohodnosti. Proti tomuto rozhodnutí, jímž byla snížena výše starobního důchodu, podal žalobce námitky, které byly zamítnuty pro opožděnost.

[2] Žalobce poté podal žádost o zvýšení starobního důchodu, které žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 5. 2014, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), nevyhověla. Žalobcovy námitky proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaná (její ústředí) následně v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla, neboť naznačila, že se žalobci nepodařilo dostatečně prokázat, že období od 16. 8. 1996 do 31. 3. 2001 lze v jeho prospěch zhodnotit jako dobu pojištění z titulu zaměstnání u společnosti SAMSONEX, spol. s r. o. (dále jen „SAMSONEX“).

[3] Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Shrnuje, že žalobce byl na základě pracovní smlouvy, jejíž obsah nebyl zpochybněn, od 16. 8. 1996 v pracovním poměru ke společnosti SAMSONEX a jeho měsíční mzda činila 5000 Kč. Platovým výměrem došlo ke zvýšení mzdy na částku 25 000 Kč měsíčně, přičemž z výplatních pásek za období říjen 1996 až březen 2001 plyne, že mu společně se mzdou byly vypláceny i prémie a současně ze mzdy strháváno pojistné na zdravotní a sociální pojištění. Na existenci pracovního poměru nemá vliv, zda byl žalobce nahlášen jako zaměstnanec pro evidenční účely žalované.

[4] Městský soud dospěl k závěru, že žalobce splnil předpoklady dle § 8 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, neboť byl jako zaměstnanec v pracovním poměru účasten pojištění, a taktéž dle § 11 odst. 2 téhož zákona, podle něhož se podmínka zaplacení pojistného považuje za splněnou i v případě, kdy zaměstnavatel pojistné neodvedl, ačkoliv k tomu byl povinen. Žalobce nemůže nést odpovědnost za to, že jeho zaměstnavatel svou povinnost nedodržel. Městský soud tak měl za prokázané, že žalobce byl v pracovním poměru ke společnosti SAMSONEX v době od 16. 8. 1996 do 31. 3. 2001 a že výše jeho příjmů dle pracovní smlouvy byla změněna pozdějším platovým výměrem. Městský soud žalovanou zavázal k tomu, aby v dalším řízení vycházela z toho, že doba výkonu zaměstnání žalobce u společnosti SAMSONEX byla dobou pojištění, a aby při výpočtu osobního vyměřovacího základu za období říjen 1996 až březen 2001 vycházela z příjmů žalobce uvedených na výplatních páskách.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti napadenému rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[6] Stěžovatelka předně shrnuje dosavadní průběh správního řízení, obsah souvisejících správních rozhodnutí, jakož i obsah podstatných listin založených ve správních spisech. Upozorňuje zejména na to, že společnost SAMSONEX byla vedena v registru zaměstnavatelů v období od 20. 4. 1996 do 13. 11. 1997, kdy odhlásila všechny své zaměstnance; žalobce mezi pojištěnými zaměstnanci uveden nebyl. Konstatuje, že dle pracovní smlouvy měl žalobce měsíční mzdu ve výši 5000 Kč, zatímco v potvrzení o zaměstnání a výši příjmu ze dne 31. 3. 2001 se podává, že jeho měsíční mzda činila 25 000 Kč, a na výplatních páskách se příjmy pohybují v rozmezí 27 500 Kč až 30 000 Kč a

pokračování

odměny a prémie v rozpětí 2500 Kč až 5000 Kč. Na výplatních páskách je mimoto shodně uváděno, že žalobce odpracoval 161,5 hodin, což neodpovídá fondu pracovní doby za jednotlivé měsíce. Že došlo ke smluvní úpravě pracovní doby, doloženo nebylo. Z výplatních pásek dle stěžovatelky taktéž neplyne, že by byla prováděna srážka výživného ve výši 450 Kč, jak je uvedeno v potvrzení ze dne 1. 11. 1996. Kromě toho při kontrole provedené dne 19. 1. 1998 ve společnosti SAMSONEX nebyly shledány žádné závady, všem zaměstnancům, kteří byli přihlášení k pojištění, byly vystaveny zápočtové listy a taktéž bylo zjištěno, že měsíční příjem zaměstnanců činil 7500 Kč až 14 000 Kč, pouze tehdejší jednatel společnosti JUDr. Sechovec pobíral 15 000 Kč měsíčně. Případný příjem žalobce by tudíž spíše odpovídal předložené pracovní smlouvě než údaj v potvrzení ze dne 31. 3. 2001, kde je uvedeno 25 000 Kč (což je navíc v rozporu s potvrzením ze dne 1. 11. 1996).

[7] Stěžovatelka dodává, že v rámci dalšího šetření byl dne 29. 5. 2013 vyslechnut bývalý jednatel JUDr. Sechovec, který potvrdil platnost všech dokumentů předložených žalobcem, na základě čehož Pražská správa sociálního zabezpečení (dále jen „pražská správa“) vydala rozhodnutí ze dne 22. 8. 2013, č. j. X, kterým vyslovila, že pojistný poměr žalobce u společnosti SAMSONEX vznikl ke dni 16. 8. 1996 a zanikl dne 31. 3. 2001. Stěžovatelka proto pražskou správu požádala o rekonstrukci evidenčních listů důchodového pojištění žalobce vztahující se k předmětnému období, kterou pražská správa uznala za dostatečně prokázanou. Této žádosti však nebylo vyhověno. Pražská správa sice připouští, že výdělečná činnost žalobce v období od 16. 8. 1996 do 31. 3. 2001 trvala, nicméně nebyly prokázány skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda byla uvedena doba dobou pojištění ve smyslu § 8 a § 11 zákona o důchodovém pojištění. Proto také stěžovatelka žalobcovu žádost o zvýšení starobního důchodu zamítla.

[8] Pokud jde o konkrétní stížní důvody, nesouhlasí stěžovatelka s názorem městského soudu, že se dobu trvání pracovního poměru žalobce u společnosti SAMSONEX podařilo přesvědčivě prokázat a že tato doba byla zároveň dobou pojištění ve smyslu § 8 a § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Rovněž se nepodařilo prokázat výši vyměřovacích základů, neboť nebyly odstraněny shora popsané rozpory mezi žalobcem předloženými podklady a skutečnostmi zjištěnými správními orgány. Městský soud měl dle názoru stěžovatelky provést výslech jednatele společnosti SAMSONEX tak, aby byly odstraněny pochybnosti. Problematickým je dle stěžovatelky nadále to, že nebyl prokázán výkon práce žalobce u společnosti SAMSONEX, která se odhlásila z registru zaměstnavatelů, neboť neměla jediného zaměstnance, a která přesto měla žalobci dle jeho tvrzení vyplácet mzdu a provádět srážky ze mzdy. Dle sdělení Všeobecné zdravotní pojišťovny byl žalobce navíc přihlášen ke zdravotnímu pojištění zaměstnavatelem pouze v období od 16. 8. 1996 do 13. 9. 1996, což je také v rozporu s listinami předloženými žalobcem. Závazný právní názor městského soudu je dle stěžovatelky nezákonný, neboť po soudním přezkumu zůstaly zmiňované nejasnosti neobjasněny. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatelka v nedostatku důvodů napadeného rozsudku.

[9] Žalobce ve stanovené lhůtě ani později do dne vydání tohoto rozsudku nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti stěžovatelky.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatelku v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná její zaměstnanec, který má požadované vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[11] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Předmětem přezkumu tohoto řízení o kasační stížnosti je závěr městského soudu, podle něhož byl žalobce od 16. 8. 1996 do 31. 3. 2001 v pracovním poměru a tato doba zaměstnání byla současně dobou pojištění dle zákona o důchodovém pojištění, jakož i názor městského soudu, že vyměřovací základ za předmětné období je třeba stanovit na základě žalobcem předložených výplatních pásek.

[13] Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění jsou důchodového pojištění „*při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastni zaměstnanci v pracovním poměru*“. Dle § 8 téhož zákona jsou osoby uvedené v § 5 odst. 1 písm. a) „*účastny pojištění podle tohoto zákona, pokud jsou účastny nemocenského pojištění podle zvláštních právních předpisů*“. Takovým předpisem byl v rozhodné době zákon č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, podle jehož § 2 odst. 1 písm. a) byli nemocenského pojištění účastni zaměstnanci v pracovním poměru činní v České republice, pokud splňovali podmínky stanovené pro účast na nemocenském pojištění. Těmito podmínkami byly výkon práce na území České republiky v zaměstnání vykonávaném v pracovněprávním vztahu, který může účast na tomto pojištění založit, a rozsah zaměstnání, který byl určen minimálním počtem dnů (sedm po sobě jdoucích kalendářních dnů) a minimální výši započitatelného příjmu za kalendářní měsíc (400 Kč) [srov. § 5 písm. d) ve spojení s § 6 zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců]. Nemocenské pojištění vznikalo dnem vstupu do zaměstnání a zanikalo dnem skončení zaměstnání (§ 7 a § 8 zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců).

[14] Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění je dobou pojištění po 31. 12. 1995 doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 téhož zákona, za kterou bylo v České republice zaplacen pojištění. Doba pojištění tedy trvá, je-li splněna podmínka účasti na nemocenském pojištění a podmínka zaplacení pojištění. Dle § 11 odst. 2 věty druhé zákona o důchodovém pojištění se nicméně podmínka zaplacení pojištění považuje za splněnou též „*v případě, kdy zaměstnavatel pojištění na pojištění neodvedl, ačkoliv byl povinen toto pojištění odvést, pokud se dále nestanoví jinak*“. Touto výjimkou z pravidla, že dobou pojištění je pouze doba, za kterou bylo zaplacen pojištění, má být zaměstnanec chráněn před nezákonným jednáním svého zaměstnavatele spočívajícím v tom, že nezávisle na vůli zaměstnance nebylo za něj zaplacen pojištění, ač tak učiněno být mělo.

pokračování

[15] Primárním důkazním prostředkem sloužícím k osvědčení doby pojištění a získaných vyměřovacích základů je dle § 38 zákona č. 582/1992 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, evidenční list důchodového pojištění. Rovněž je třeba vycházet z konkrétních pravidel pro prokazování některých dob pojištění upravených v § 85 téhož zákona, podle jehož pátého odstavce lze k prokázání doby pojištění použít čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. Při absenci takových důkazů je zapotřebí aplikovat obecná pravidla pro dokazování stanovená v § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého k provedení důkazu lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, a to zejména listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Současně je podle § 3 správního řádu řízení před orgánem rozhodujícím o dávce důchodového pojištění ovládáno zásadou materiální pravdy, a tudíž je správní orgán odpovědný za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem jsou orgány sociálního zabezpečení vybaveny na základě § 12 a § 13 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení významnými pravomocemi k získávání podkladů pro svá rozhodnutí od jiných subjektů, ale také k jejich hodnocení a kontrole. Orgán sociálního zabezpečení si proto musí aktivně (v součinnosti s pojištěncem) podle § 50 odst. 2 správního řádu opatřit nezbytné podklady pro zjištění skutkového stavu věci. Podklady si opatřuje jednak z údajů uvedených v evidenčních listech důchodového pojištění a jednak na základě šetření prováděného podle § 11 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 3 Ads 88/2008 – 173, ze dne 11. 7. 2013, č. j. 4 Ads 28/2013 – 22, nebo ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 Ads 85/2013 – 33).

[16] V právě posuzované věci je třeba na úvod uvést, že stěžovatelka rozhodla dne 1. 10. 2012 o snížení starobního důchodu žalobce, neboť dospěla k závěru, že doba od 16. 8. 1996 do 31. 3. 2001, která byla původně zhodnocena jako doba pojištění a byl z ní stanoven vyměřovací základ, nebyla ve skutečnosti dostatečně prokázána. V době přijetí tohoto rozhodnutí měla stěžovatelka k dispozici pracovní smlouvu uzavřenou mezi žalobcem a společností SAMSONEX, potvrzení o zaměstnání a výši příjmu ze dnů 1. 11. 1996 a 31. 3. 2001, výplatní pásky za období říjen 1996 až březen 2001 a zápočtový list ze dne 31. 3. 2001 (tj. listiny předložené žalobcem). Kromě toho vycházela stěžovatelka z výsledků šetření pražské správy, která zjistila, že společnost SAMSONEX byla vedena v registru zaměstnavatelů pouze v období od 20. 4. 1996 do 13. 11. 1997; v tomto období bylo u této společnosti přihlášeno jedenáct zaměstnanců, žalobce mezi nimi však nebyl. V době vydání rozhodnutí o snížení starobního důchodu byla stěžovatelka také obeznámena s tím, že žalobce byl přihlášen u Všeobecné zdravotní pojišťovny společností SAMSONEX ke zdravotnímu pojištění, avšak pouze v období od 16. 8. 1996 do 13. 9. 1996. Taktéž bylo známo zjištění pražské správy, že dle oznámení ze dne 26. 11. 1997 podepsaného jednatelem ukončila společnost SAMSONEX svou činnost ke dni 13. 11. 1997 a prohlásila, že nadále již další pracovníky zaměstnávat nebude, jakož i zjištění, že měsíční příjem všech zaměstnanců společnosti SAMSONEX přihlášených k pojištění činil 7500 Kč až 14 000 Kč. Pouze jednatel společnosti JUDr. Sechovec pobíral příjem 15 000 Kč (tyto informace plynou z listin založených ve správním spise - kromě rozhodnutí o snížení důchodu lze poukázat například na oznámení pražské správy o výsledku šetření ze dne 31. 7. 2012, doručené stěžovatelce dne 1. 8. 2012).

[17] Rozhodnutí stěžovatelky o snížení starobního důchodu na částku 8360 Kč žalobce nezpochybil, protože proti němu nepodal včasné odvolání. Později nicméně požádal o zvýšení starobního důchodu, neboť měl za to, že by období od 16. 8. 1996 do 31. 3. 2001 mělo být považováno za dobu pojištění a měl být z něho stanoven vyměřovací základ. Vyjma toho, že jednatel společnosti SAMSONEX v mezidobí označil některé z listin předložených žalobcem za platné, však žalobce žádné nové skutečnosti neuvedl. Ani během řízení o žalobcově žádosti o zvýšení důchodu se tak nepodařilo rozptýlit přetrvávající pochybnosti o věrohodnosti výplatních pásek a žalobce rovněž neposkytl žádné nové důkazy, které by poskytovaly dostatečnou oporu pro závěr, že skutečně splnil stěžejní podmínku pro účast v systému nemocenského, resp. důchodového pojištění, tj. výkon práce pro zaměstnavatele.

[18] Ve věci žalobce nebyly k dispozici evidenční listy, které mají ve věcech důchodového pojištění primárně sloužit jako důkazní prostředky. Listiny, které žalobce v průběhu správního řízení předložil, nicméně typově lze označit za dostatečné k prokázání nejen doby pojištění, ale také výše vyměřovacích základů, a tedy za způsobilé nahradit evidenční listy. V situaci jako je tato, kdy si obsah jednotlivých listin místy značně odporuje nebo vykazuje jiné nesrovnalosti, z nich však nelze bez dalšího vycházet jako z hodnověrných důkazních prostředků. Poukázat lze mimo jiné na to, že zatímco v potvrzení o zaměstnání a výši příjmu ze dne 1. 11. 1996 je uvedeno, že žalobci byla ze mzdy ve výši 5000 Kč srážena částka 450 Kč na výživné, žalobcova hrubá mzda za měsíc říjen 1996 činila dle kopie příslušné výplatní pásky 29 000 Kč a žádná srážka ve výši 450 Kč v tomto (ani jiném měsíci) provedena nebyla. Nejvyšší správní soud taktéž ověřil správnost tvrzení stěžovatelky, že je na všech kopiích výplatních pásek v přehledu odpracovaných hodin uvedeno „161,5“ a dle žádné z nich nebyla – v průběhu více než čtyř let – žalobcem čerpána dovolená (ani nemocenské či neplacené volno). V předloženém zápočtovém listu není uvedeno, že by byly prováděny srážky výživného z žalobcovy mzdy, a údaj o průměrném čistém měsíčním výdělku není vyplněn. Již tyto skutečnosti vzbuzují přinejmenším pochybnosti. Pokud navíc bylo šetřením pražské správy ze spisové dokumentace společnosti SAMSONEX zjištěno, že měsíční příjem zaměstnanců přihlášených k pojištění činil 7500 Kč až 14 000 Kč, pouze příjem jednatele dosahoval 15 000 Kč, jeví se nevěrohodnými nejen údaje uvedené na výplatních páskách, podle nichž se žalobcův hrubý příjem (včetně prémie) pohyboval v rozmezí 27 500 Kč až 30 000 Kč, ale taktéž všechny podklady, podle kterých činila mzda žalobce na pozici technický manažer 25 000 Kč bez odměn a prémie (tj. např. potvrzení o zaměstnání a výši příjmu ze dne 31. 3. 2001), tedy o dvě třetiny více, než byl příjem jednatele. Shora uvedené pochybnosti jsou ještě více umocněny tím, že společnost SAMSONEX již v listopadu 1997 ukončila svou činnost zaměstnavatele a v lednu 1998 u ní byla provedena pražskou správou kontrola, v rámci které nebyly zjištěny žádné nedostatky, jakož i tím, že žalobce byl přihlášen ke zdravotnímu pojištění společností SAMSONEX pouze po dobu necelého jednoho měsíce.

[19] Nejvyšší správní soud tak shodně se stěžovatelkou dospěl k závěru, že mezi listinami předloženými žalobcem a skutečnostmi zjištěnými správními orgány (i mezi listinami samotnými) existují rozpory, které se doposud nepodařilo odstranit. Žalobce stavěl své tvrzení o tom, že byl v rozhodné době účasten důchodového pojištění, na nekorespondujících si či jinak zavádějících dokumentech, jejichž věrohodnost byla nadto

pokračování

otřesena šetřením správních orgánů. Stěžovatelce přitom nelze vytýkat, že by nevyvinula dostatečné úsilí ke zjištění takového skutkového stavu, který by nevzbuzoval žádné rozumné pochybnosti, neboť nespolehlala pouze na důkazy předložené žalobcem, ale učinila ve věci také vlastní kroky. Shromážděné podklady nicméně neposkytují dostatek podpory pro závěr, že žalobce skutečně vykonával pro společnost SAMSONEX v období od 16. 8. 1996 do 31. 3. 2001 práci. Dle obsahu listinných důkazů (pracovní smlouva, zavádějící výplatní pásky, odporující si potvrzení zaměstnavatele či zápočtový list s chybějícím údajem o výdělku) se sice jeví, že žalobce v rozhodnou dobu („papírově“) zaměstnán byl, fakticita výkonu práce během tohoto období však prokázána nebyla (společnost SAMSONEX ukončila svou činnost zaměstnavatele, kontrola na místě neodhalila nesrovnalosti, žalobce byl společností přihlášen ke zdravotnímu pojištění jen po dobu jednoho měsíce). Jakkoli Nejvyšší správní soud nepochybně, že zaměstnanci by neměla být dávana k tíži případná administrativní pochybení zaměstnavatele (§ 11 odst. 2 věta druhá zákona o důchodovém pojištění), nelze toto pravidlo aplikovat, pokud faktický výkon práce nebyl věrohodně osvědčen.

[20] Nepodařilo-li se prokázat faktický výkon práce, nebyla splněna podmínka účasti na nemocenském pojištění, a tedy ani podmínka účasti na důchodovém pojištění. Stěžovatelka tudíž nepochybila, když žalobci nezapočetla rozhodnou dobu do doby pojištění. Za těchto okolností je tedy již poněkud nadbytečné zabývat se prokázáním vyměřovacích základů. Obecně však lze konstatovat, že výplatní pásky, které obvykle obsahují údaj o výši hrubé mzdy, výši pojistného na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění, o odpracovaných hodinách, čerpání dovolené, nemocenské či neplaceného volna, mohou posloužit jako dostatečně podrobný zdroj informací, na jehož základě je možné zjistit vyměřovací základ za příslušnou dobu pojištění. Jsou-li však výplatní pásky nevěrohodné a jejich obsah zpochybněn dalšími zjištěnými skutečnostmi, jako tomu bylo v této věci, nelze z nich bez dalšího vycházet.

[21] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že snížení výše starobního důchodu žalobce bylo opodstatněno nedostatečným prokázáním toho, že období od 16. 8. 1996 do 31. 3. 2001 bylo dobou pojištění. Že by tomu mělo být jinak, se nepodařilo osvědčit ani během řízení o žalobcově žádosti o zvýšení starobního důchodu, do něhož žalobce navíc nepřinesl žádné nové podstatné důkazy či tvrzení. Stěžovatelka tudíž postupovala správně, když napadeným rozhodnutím zamítla žalobcovy námitky proti prvostupňovému rozhodnutí. Městský soud pak v řízení o žalobě vycházel ze stejného skutkového základu jako stěžovatelka, nové dokazování neprovedl. Při hodnocení skutkového stavu věci však vycházel výlučně z podkladů předložených žalobcem, rozpory v nich zcela pominul a vůbec nezohlednil výsledky šetření správních orgánů, v jejichž světle nemohou žalobcovy listinné důkazy obstát. Právní názor městského soudu, že žalobce prokázal existenci doby pojištění po dobu trvání jeho pracovního poměru u společnosti SAMSONEX, jakož i výši vyměřovacích základů není správný, a tak je naplněn kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Řídila-li by se stěžovatelka v dalším řízení názorem, jímž jí městský soud zavázal, hrozilo by, že by se zpronevěřila zásadě materiální pravdy dle § 3 správního řádu. Důvod pro zrušení napadeného rozsudku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal, neboť je z napadeného rozsudku patrné, jak městský soud o věci smýšlel a k jakým závěrům dospěl.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je kasační stížnost důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

[23] Stěžovatelka svou kasační stížnost spojila také s návrhem na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud nicméně o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť ve věci samé rozhodl přednostně po provedení nezbytných procesních úkonů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu